

šli. Nejstarší vzal své věci, nasedl s ženou do člunu a plul po řece dolů, nejmladší Kemjas zamířil vzhůru proti proudu.

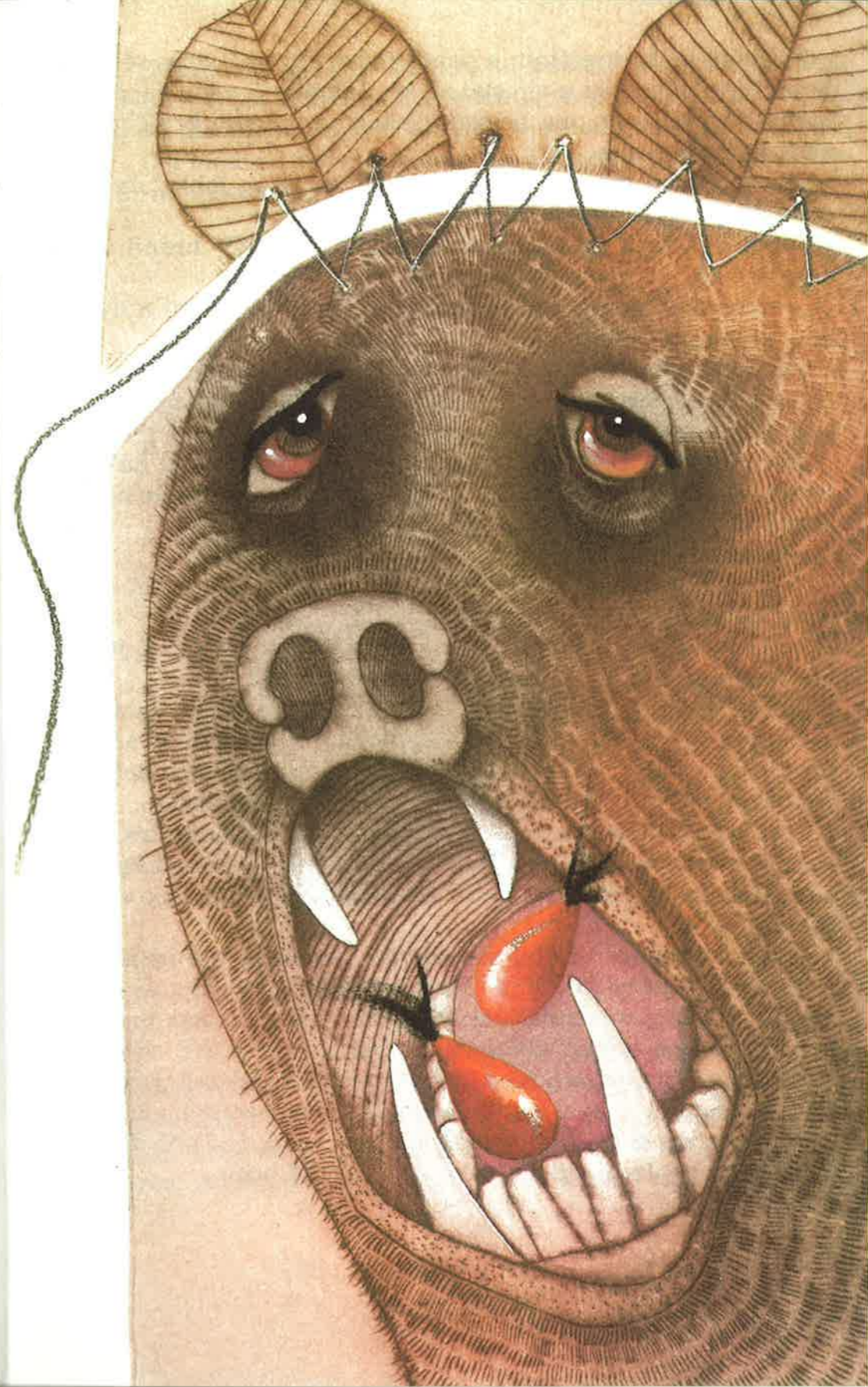
A tak tam daleko na řece Obu žijí šťastni dodnes.

→
JAK MEDVĚD
O UŠI PŘIŠEL

Byl jednou jeden mladý medvěd, neposeda k pohledání. Nebylo jedle, na kterou by nevyšplhal, nebylo větve, na níž by se nezhoupl. „Ty si jednou nabiješ nos,“ slychával často od bratrů, když na ně pokřikoval odněkud z výšky. Ale on na jejich řeči nic nedal a vesele dováděl v korunách stromů.

Jednou ho napadlo, že si udělá skluzavku z větve starého buku, která se dotýkala kyprého mechu. Ale nějak si to špatně vypočítal, a místo na mechu přistál v trní. Ačkoliv ho páli- lo celé tělo, byl zticha jako myška, aby se mu bratři nepo- smívali. Vydrápal se z trní a odšoural se k potůčku. Tam si vytahal trny z kožíšku a ochladil si rány. Ale běda, v zrcadle potoka uviděl, že má levé ucho do půlky natržené a že mu vi- sí jako zvadlý list. Pěkné nadělení! Ostuda ho nemine.

Rozběhl se ke krejčímu a poprosil ho, aby mu ucho sešil. Krejčí navlékl jehlu a chystal se šít. Jakmile ji však zabodl medvědovi do ucha, ten bolestí vyskočil a milému krejčímu zůstalo ucho v ruce.

„Za to, že jsi mě takhle zohavil, dáš mi svou jehlu,“ řekl medvěd.

„Copak já za to mohu, že skáčeš jako posedlý?“ bránil se krejčí.

„Jehlu sem!“ zavrčel medvěd, a tak mu ji krejčí dal a byl rád, že má od něho pokoj.

„Nemám ucho, ale mám jehlu, to taky není špatné,“ myslel si medvěd. „Jehla se mi může náramně hodit.“ A jak tak jde, vidí srub a před ním stařenu vydělávající kůže.

„Hej, babko,“ zavolal na ni medvěd, „udělej mi z té kůže čepici.“ A už se těšil, jak si čepici nasadí na hlavu a nikdo nepozná, že mu schází jedno ucho.

„Proč ne,“ řekla stařena, „ale mám tupou kostici.“

„Vezmi si mou jehlu. Bude-li se mi čepice líbit, můžeš si jehlu nechat.“

Stařena vzala kožešinu, ale když ji chtěla propíchnout, jehla se zlomila.

„Babo nešikovná,“ obořil se na ni medvěd, „je po jehle, a čepici nemám. Za trest mi dáš kožešinu.“ A rozhněvaný medvěd popadl kožešinu a hajdy pryč. „Nemám sice ucho ani jehlu, ale kožešina není také k zahození,“ uvažoval.

A že už byl celý upachtěný, rozprostřel kožešinu na trávu a natáhl se na ni, aby si odpočinul. Hoví si pěkně na měkkém a chytá lelký, když tu mu vlétlo do očí slunce, až mu slzy vytryskly.

„Protivné slunce,“ zlobil se medvěd, „nemůžeš mě nechat na pokoji, když odpočívám?“ Vzal kožešinu a vylezl s ní na strom. „Udělám si visuté lůžko v koruně stromu, tam budu mít od slunce pokoj.“ Přivázal kožešinu mezi dvě větve a pěkně se v ní uvelebil. Ale dlouho si nehovl. Jak tak podřimuje, najednou — ryc! a kožešina byla vedví a milý medvěd se poroučel na zem. V letu zachytil o suk, a když si pak dole ohmatával boule, zjistil, že mu chybí i druhé ucho.

„Marná sláva, jsem asi medvěd smolař,“ pomyslel si. „Kdybych měl ještě třetí ucho, určitě bych přišel i o ně.“ Napřed mu z toho bylo smutno, ale pak si řekl, že i bez uší se dá žít.

Uši medvěd oželel, ale domů se již nevrátil, aby nebyl bratřem pro smích.

CHUDÁK A KÁMEN

Před dávnými lety žil daleko na severu muž jménem Ojuk. Byl chudý, jak jen člověk může být. Jeho jediným majetkem byl starý stan zvaný jurta, a kámen. Ten kámen však nebyl obyčejný. Když na něj Ojuk poklepal, kámen se rozevřel a podával svému pánovi nejrůznější jídla,